ΕΤΟΣ Γ'. Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1896 Ἀριθ. 462

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας μετ' εἰκόνος. — Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Τὸ Ἄσυλόν μας καὶ αἱ ἐργάτιδες. — Ἐκδρομὴ εἰς Τῆνον. — Παίγνιον καὶ ἐργασία Β'. (ὑπὸ κ. Αἰκατερίνης Λασκαρίδου). — Κάλλιον νὰ μὴ ζήσῃ (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη Δασκαλοπούλου). — Συγγνώμη (διήγημα ὑπὸ δος Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου). — Ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν. — Ἱστορία διὰ τὰ μεγάλα παιδία (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). κτλ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Σήμερον ὅτε οἱ γάμοι τοῦ διαδόχου τοῦ Ἰταλικοῦ θρόνου ἀπασχολοῦν τὴν Εὐρώπην ὅλην, τὸ κάλλος δὲ καὶ αἱ ἀρεταὶ τῆς μελλούσης βασιλίσσης τῆς Ἰταλίας ἀποτελοῦν τὸ θέμα τοῦ διεθνοῦς εὐρωπαϊκοῦ τύπου, σήμερον ὅτε ἡ λάμψις τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς τῆς πριγκηπίσσης τοῦ Μαυροβουνίου Ἑλένης ἐπισκιάζει πως ἓν ὄνομα ἐπίσης εἰς τὴν Ἰταλίαν προσφιλές, τὸ τῆς βασιλίσσης Μαργαρίτας, ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐτίμησε τὸ γυναικεῖον φῦλον, ἡμεῖς δίκαιον ἀπονέμουσαι φόρον τιμῆς καὶ προτεραιότητος, προτάσσομεν ἐκείνης τὴν εἰκόνα ταύτης ἐν τῇ πινακοθήκῃ τῶν ἐπιφανῶν τοῦ κόσμου γυναικῶν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Πᾶσα βασίλισσα δικαιοῦται νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐν τῇ πινακοθήκῃ ταύτῃ, διότι ὑποτίθεται ὅτι ὡς ἐκ τῆς ὑψηλῆς θέσεως, ἣν κατέχει καὶ τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ἐξασκεῖ δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς βελτίωσιν καὶ πρόοδον τοῦ λαοῦ της.

Ἀποδεδειγμένον δ' εἶναι ἐξ αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ὅτι ἂν καὶ ὀλίγαι βασίλισσαι διῴκησαν μέχρι σήμερον αὐτοπροσώπως τὰ κράτη των, διὰ τῆς ἐπιρροῆς ὅμως ἣν ἐξήσκουν ἐπὶ τῶν συζύγων των καὶ ἐμμέσως ἐπὶ τῶν Κυβερνήσεων τούτων κατέστησαν οἱ κυριώτεροι παράγοντες τῆς εὐτυχίας ἢ δυστυχίας τῶν ἐθνῶν, ὧν προΐσταντο.

Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, ἡ καλλιτέχνις βασίλισσα λαοῦ, κατ' ἐξοχὴν τὸ καλὸν θεραπεύοντος, εἶναι πρότυπον εὐεργετικῆς βασιλίσσης, μεγάλης μητρὸς καὶ τρυφερᾶς συζύγου. Τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι δὲν ἔχουν μυστήρια δι' αὐτήν, ὁ πατριωτισμὸς δὲ καὶ ἡ φιλανθρωπία εἶναι τὰ δύο μεγάλα τῆς εὐγενοῦς ψυχῆς της διακριτικὰ γνωρίσματα. Ὅταν ἡ χολέρα ἐδεκάτιζε τὸν λαόν της εἰς Νεάπολιν, αὕτη μεθ' ὅλον τὸ ἐπισφαλὲς τῆς ὑγείας της μετέβη ἀμέσως εἰς τὴν δοκιμαζομένην τῆς Παρθενόπης ὡραίαν πόλιν καὶ αὐτοπροσώπως ἐπεσκέπτετο τοὺς πάσχοντας εἰς τὰς ρυπαρὰς τῆς ἀθλιότητος τρώγλας των.

Ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν προσωπικὴν ἐπίβλεψίν της ἀνετράφη ὁ μονογενὴς υἱός της Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ Φερδινάνδος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνέπνευσε τὴν ἰδίαν πρὸς τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα ἀγάπην, τὸν ἴδιον ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐνθουσιασμόν, τὴν ἰδίαν πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀφοσίωσιν.

Τὰς πλείστας τῆς σχολῆς της ὥρας ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα διέρχεται εἰς τὰ ἀπειροπληθῆ μουσεῖα τῶν Ἰταλικῶν μεγαλοπόλεων, μελετῶσα τὰ ἔργα μεγάλων καλλιτεχνῶν καὶ ἀντιγράφουσα τὰ ὡραιότερα ἐξ αὐτῶν.

Φίλοι καὶ εὐνοούμενοί της κατ' ἐξοχὴν εἶναι οἱ μεγάλοι σοφοὶ καὶ οἱ μεγάλοι τῆς Ἰταλίας διδάσκαλοι τῶν Τεχνῶν, ἐπιστήθιοι δὲ φίλαι της, μεθ' ὧν ὥρας πολλὰς διέρχεται με

λετῶσα καὶ συζητοῦσα ἐπὶ τῶν φιλολογικῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας, εἶναι αἱ ἐπιφανέστεραι γυναῖκες συγγραφεῖς τῆς Ἰταλίας.

Ἡ Ματθίλδη Σερκό, ἡ ἐκ τῆς ἡγεμονικῆς οἰκογενείας τῶν Σούτσων καταγομένη, ἀλλ' ἐξιτκλισθεῖσα καθ' ὁλοκληρίαν, ἡ διακεκριμένη συντάκτις τοῦ Coriere di Napoli, ἐνταυτῷ δὲ καὶ ἐπιφανῆ καταλαβοῦσα θέσιν μεταξὺ τῶν μυθιστοριογράφων τῆς Ἰτλίας, μᾶς ἔλεγεν, ὅτε πρὸ ἑξαετίας εἴχομεν γνωρίσει αὐτὴν εἰς Νεάπολιν, ὅτι μεθ' ὅλον τὸ πολυάσχολον τῆς θέσεώς της, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μεταβαίνῃ ἅπαξ τουλάχιστον τοῦ μηνὸς εἰς Ρώμην, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς βασιλίσσης. Μᾶς ἀποκαλεῖ, ἔλεγε, πνευματικὰς ἀδελφάς της καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀφήσῃ νὰ παρέλθῃ μήν, χωρὶς νὰ μᾶς συναθροίσῃ ὅλας πλησίον της καὶ νὰ συζητήσῃ μαζῆ μας περὶ παντὸς ἀναφερομένου εἰς τὴν διεθνῆ τῆς ἡμέρας φιλολογικὴν κίνησιν.

Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα ἔχει μίαν ἀδυναμίαν ἐντελῶς γυναικείαν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη καταφαίνεται ἡ ἰδιαιτέρα πρὸς τὴν πατρίδα της στοργή. Ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τοὺς ἐκ πολυτίμων καὶ σπανίων κοραλλίων στολισμούς. Διὰ τοῦτο τὸ πρῶτον δῶρον, τὸ ὁποῖον τῆς ἔκαμεν ὁ υἱός της ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων του οἰκονομιῶν, νεώτατος τότε ἢ μᾶλλον παιδίον ἔτι, εἶναι πολύτιμον ἐκ σπανίου μεγέθους καὶ ὡραιότητος ἐκ ροδινολεύκων κοραλλίων περιδέραιον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου σπανίως ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα ἀποχωρίζεται.

Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα εἶναι θυγάτηρ τοῦ πρίγκηπος Φερδινάνδου, δουκὸς τῆς Γενούης, ἐν ᾗ ἐγεννήθη τὴν 20 Νοεμβρίου 1851 Νεωτάτη ἔτι ὁμοιάζει μᾶλλον ὡς πρωτότοκος ἀδελφὴ ἢ μήτηρ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἰταλικοῦ θρόνου.

Ἂν καὶ βασίλισσα ἀγαπωμένη παρὰ τοῦ λαοῦ της καὶ λατρευομένη παρὰ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ τέκνου της, ἔχει καὶ αὐτὴ μίαν πικρίαν τῆς ζωῆς, ἕνα πόθον μέγαν καὶ ἀπραγματοποίητον. Δὲν δύναται, αὐτὴ μόνη μεταξὺ ὅλων τῶν ὑπηκόων της, νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ μουσεῖα τοῦ Βατικανοῦ καὶ νὰ ἀποθαυμάσῃ τὰ ὡραῖα τῆς Τέχνης ἔργα, τὰ ἐκεῖ ἐκτιθέμενα Καὶ εἶναι τοῦτο τὸ μέγα παράπονον τῆς ζωῆς τῆς καλλιτέχνιδος τῆς Ἰταλίας βασιλίσσης.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Τί ὡραῖον πρᾶγμα νὰ σηκόνεταί τις πρωί! Βλέπει τὸν κόσμον ὑπὸ διάφορον ἐντελῶς τῆς συνήθους του μορφήν. Αἱ οἰκίαι, οἱ δρόμοι, τὰ δένδρα, ἔχουν ἄλλο χρῶμα, ἄλλην φυσιογνωμίαν, ἄλλην ἔκφρασιν, ἐὰν ἐπιτρέπεται νὰ ὁμιλῇ τις οὕτω δι' ἄψυχα πράγματα. Καὶ ὅμως ἀκριβῶς αὐτὸ θέλω νὰ εἴπω, αὐτὸ ἀντιλαμβάνομαι, τὴν ἔκφρασιν αὐτὴν, τὴν ὅλως διαφορετικὴν τῆς πόλεως πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Τὴν ὥραν αὐτὴν καὶ μόνην δύναταί τις, νομίζω, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην, νὰ κρίνῃ, νὰ χαρακτηρίσῃ μίαν πόλιν, νὰ τὴν ἴδῃ μὲ τὴν ἰδικήν της ζωὴν καὶ ὄχι μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τῆς προσδίδει ὁ πληθυσμός της, ἢ ἐν αὐτῇ κίνησις, καὶ ἡ ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ ἰδιοσυγκρασίας τῶν κατοίκων της ζωηρότης.

Τὰ κάλλη της, ἐὰν ἔχῃ τοιαῦτα, εἶναι ἐντελῶς φυσικά. Οὔτε ὁ ἥλιος τῆς δίδει τὴν δανειχὴν, τὴν ροδόλευκον, τὴν ζωογόνον χροιάν του, οὔτε ἡ σελήνη τὴν ὠχρὰν καὶ ποιητικὴν λευκότητά της. Ἡ πόλις εἰς τὸ ἡμίφως αὐτὸ τῆς πρωΐας, νομίζεις ὅτι ἀποσύρει βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς τὰ νυκτικά της φορέματα καὶ ἓν πρὸς ἓν σοὶ παρουσιάζει τὰ χαρακτηριστικά της ὑπὸ τὴν φυσικήν των ὄψιν.

Αἱ οἰκίαι μὲ τὰ κλειστά των παράθυρα, ὄπισθεν τῶν ὁποίων τόσα κρύπτονται μυστήρια, τὰ πεζοδρόμια μὲ τὰ λευκά των μάρμαρα, τὰ ὁποῖα οὐδεμία σκιὰ κηλιδώνει ἔτι, τὰ κλειστὰ καταστήματα μὲ τὰς μεγάλας ἐπιγραφάς των, τὰς μόνας αἱ ὁποῖαι νομίζεις ὁμιλοῦν τὴν ὥραν αὐτήν, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στῆλοι, φανοὶ χωρὶς φῶς, δένδρα, τέμνοντα μὲ τὰς ἀνίσους γραμμάς των τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἡ νυκτερινὴ τῆς πόλεως σιγὴ παρουσιάζει, ποῦ καί που εἷς σιγαροσυλλέκτης σκαλίζων μὲ τὴν ράβδον του καὶ ἀναζητῶν τὸν ἄρτον του εἰς ὅ,τι ἄλλοι εὐτυχέστεροι ρίπτουν εἰς τοὺς δρόμους τὴν προτεραίαν, ποῦ καί που σκύλος πεινῶν καὶ ἀνασκάπτων τὰ σκουπίδια ἢ σκλεπτζῆς μελανοφορεμένος, διαλλῶν δειλὰ καὶ ὡσεὶ ἄλλου κόσμου κάτοικος, τὸ ἐμπόρευμά του ἰδοὺ ἡ πρωινὴ τῆς πόλεως μορφή.

Πλαίσιον θαυμάσιον εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀνεπιτήδευτον, τὴν φυσικὴν εἰκόνα, ἡ μεγαλοπρεπὴς τοῦ παντὸς σιγή, τὴν ὁποίαν σπανίως διακόπτει δειλὸν τερέτισμα πτηνοῦ ἢ ἀπομεμακρυσμένου κυνὸς ὑλακή.

Τὰ πρωϊνὰ αὐτὰ τῆς πόλεως κάλλη ἀπολαμβάνουν μόνον οἱ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, οἱ ἀφίνοντες πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τὰς κλίνας των, καὶ ὄχι οἱ λεγόμενοι εὐτυχισμένοι, οἱ περὶ τὰς μεσημβρινὰς μόλις ὥρας ἐξερχόμενοι τῶν οἴκων των. Εἶναι καὶ τοῦτο ἓν προνόμιον τῶν πτωχῶν, τὸ ὁποῖον μεταξὺ τόσων ἄλλων τοὺς ἀποζημιοῖ διὰ τοὺς μακροὺς καὶ ἀτελευτήτους κόπους καὶ ἀγῶνας, ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ἡ ζωή των.

Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν καὶ ἐγὼ ὑπαγομένη, τόσον ἐγοητεύθην ἀπὸ τὴν εὐμορφιὰν αὐτὴν τῆς πρωϊνῆς πόλεως, ὥστε ἐδοκίμασα νὰ σοῦ μεταδώσω ἐλάχιστον μέρος τῶν ἐντυπώσεών μου, εἰς σέ, ἡ ὁποία οὐδέποτε, ὡς μοὶ λέγεις, κατώρθωσες νὰ ἴδῃς ἀνατολὴν ἡλίου, οὐδέποτε νὰ ἐξέλθῃς τοῦ δωματίου σου πρὸ τῆς ἑνδεκάτης. Ποῖος εἰξεύρει; Ἴσως θελήσῃς νὰ ἴδῃς καὶ σὺ τοὺς Παρισίους μὲ τὰ πρωϊνά των κάλλη, ἴσως θελήσῃς νὰ ἀπολαύσῃς τὴν εὐχαρίστησιν αὐτήν, θυσιάζουσα ἅπαξ τῆς ζωῆς σου ὀλίγας ὥρας ὕπνου εἰς τόσον ὡραῖον καὶ ἐπαγωγὸν θέαμα.

Τὸ Ἄσυλόν μας τῶν ἐργατίδων

Ἐργάτις ἐγώ, ἐργάτιδες αὐταί. Τί περίεργον, ἐὰν μὲ ἐνδιαφέρῃ ἡ τύχη των, ἐὰν μετ' ἄλλων κυριῶν ἐργάζωμαι ὑπὲρ αὐτῶν, ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα προπαρασκευασθοῦν καὶ εἰσαχθοῦν εἰς τὸν ἀτελείωτον τῆς ἐργασίας ἀγῶνα.

Σοὶ ὡμίλησα, φίλη μου, καὶ ἄλλοτε περὶ τοῦ Ἀσύλου μας αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον χορηγεῖ προστασίαν καὶ περίθαλψιν εἰς τόσας νεαρὰς ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι μακρὰν τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, στερούμεναι τῆς μητρικῆς ἀγάπης, ἀναγκάζονται νὰ μένουν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἵνα διδαχθοῦν τέχνην τινά, ἢ ἵνα ἀπὸ τῆς νεαρωτάτης ἡλικίας κερδίσουν διὰ τῆς ἐργασίας των τὸν ἄρτον των.

Εἶναι τὸ Ἄσυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, τὸ πρῶτον καὶ μόνον τοιαύτης φύσεως, τὸ ὁποῖον ἱδρύθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνῷ εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον λειτουργοῦν ἀνὰ ἑκατοντάδας τοιαῦτα. Παρὰ τὰ ἄσυλα τῶν ἀσθενῶν, ἐν οἷς σώζεται ἡ ζωὴ τόσων πασχόντων, ἱδρύονται, ὡς εἰξεύρεις, παντοῦ ἄσυλα ἐργατίδων καὶ ἐργατῶν, ἐν οἷς σώζεται ἡ τιμή, καὶ προστατεύεται ἡ ἠθικὴ τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία εἶναι πολυτιμοτέρα καὶ τῆς ζωῆς ἀκόμη.

Ἐκεῖ—ὁμιλῶ διὰ τοὺς ἀληθῶς πολιτισμένους—τὰ τοιαῦτα ἄσυλα ἐνισχύονται, προστατεύονται ὑποστηρίζονται πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα.

Διότι ἡ φιλανθρωπία δὲν ἐξασκεῖται μόνον ὑποκειμενικῶς, δὲν σκοπεῖ μόνον τὴν ἱκανοποίησιν μιᾶς ἠθικῆς ἀνάγκης τῆς καρδίας, ἀλλ' ἀνταποκρίνεται καὶ εἰς ἀνάγκας κοινωνικάς, εἰς ἀνάγκας ἐθνικάς, τῶν ὁποίων ἀποβαίνει ὁ ἰσχυρότατος παράγων.

Τί καλόν, σὲ παρακαλῶ, προκύπτει εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν τοῦ ἔθνους οἰκογένειαν, ἐὰν ἐγὼ καὶ σὺ καὶ οἱ φιλάνθρωποι ἐν γένει περιθάλψουν στοργικώτερον εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς ἕνα ἑτοιμοθάνατον, ἢ κάμουν νὰ διέρχεται ὀλιγώτερον ὀδυνηρῶς τὸν βίον του εἷς καταδικασμένος ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης; Οὐδέν. Εὐεργετοῦν ἕνα πάσχοντα, ἀνακουφίζουν ἕνα δυστυχῆ καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἀλλ' ἐὰν ἀφήσῃς εἰς τὸν δρόμον μίαν ἀγωνίστριαν τῆς ζωῆς, μίαν κόρην ἀπροστάτευτον, ἀλλὰ τῆς ὁποίας κάθε βῆμα ἀποτελεῖ κίνδυνον, κάθε δρόμος ὑποκρύπτει καὶ ἄβυσσον, τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεως ταύτης θὰ προκύψῃ εἶναι μέγα. Καὶ θέλεις νὰ σοῦ εἴπω μὲ ὀλίγας λέξεις, θέλεις νὰ σοῦ σκιαγραφήσω, ἔστω ἀτελῶς τὸ κακὸν αὐτό·

Ἡ κόρη αὐτή ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει ἀκόμη τὴν ζωήν, ἀλλ' οὔτε τοὺς ἠθικοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀναμένουν, εἰς τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἐδίδαξε τὸ καλόν, τὴν ἀρετήν, τὴν ἀλήθειαν, θὰ συλληφθῇ ἄκακα, ἀθωότατα, ἀμέριμνα εἰς τὴν πρώτην παγίδα, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπίνη κακία θὰ στήσῃ πρὸ αὐτῆς.

Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἀκούσιον λάθος μέχρι τῆς ἐντελοῦς διαφθορᾶς καὶ ἀθλιότητος δὲν τὴν χωρίζει ἢ ἓν βῆμα. Καταστρεφομένη δὲ ἐντελῶς δὲν βλάπτει δυστυχῶς μόνον ἑαυτήν, ἀλλὰ μολύνει τὴν κοινωνίαν ὁλόκληρον, διότι κατ' ἀπαραίτητον κανόνα, κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην αὐτὴ ὑπὲρ πάντα ἄλλον συγχρωτίζεται μὲ τὰς οἰκογενείας, αὐτὴ λαμβάνει ἐνεργότατον μέρος εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν ὅλων ἡμῶν.

Εἴτε ὡς ἐργάτις, εἴτε ὡς ὑπηρέτρια, εἶναι ἀπαραίτητος παράγων τῆς ἡσυχίας, τῆς οἰκογενειακῆς μας εἰρήνης. Ἡ εὐμάρειά μας, ἡ ὑγεία μας, ἡ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων μας, ἡ συζυγικὴ πολλάκις εὐτυχία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴν ἢ κακὴν ὑπηρεσίαν τοῦ οἴκου. Ἐργάτις καὶ ὑπηρέτρια ἀνήθικος κακῆ διεφθαρμένη μεταδίδει ἀσυναισθήτως ὀλίγην ἀνηθικότητα, ὀλίγην διαφθοράν, ὀλίγην κακίαν εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ οἴκου, ὅταν διὰ τῆς τρομερᾶς ἐπιρροῆς της δὲν καταστρέφῃ καθ' ὁλοκληρίαν αὐτόν. Ἐργάτις καὶ ὑπηρέτρια διεφθαρμένη γίνεται βραδύτερον προδότις τῆς συζυγικῆς πίστεως, καὶ μεταδίδει μὲ τὸ γάλα της εἰς τὰ τέκνα της τὴν πρὸς τὸ κακὸν ροπήν, ὡς κληροδοτεῖ εἰς αὐτὰ μὲ τὸν ἄσωτον βίον της καὶ τὰς ἀσέμνους πράξεις της ὄνομα ἐπονείδιστον.

Ἡ ἠθικὴ λοιπὸν μιᾶς πτωχῆς καὶ ἀπροστατεύτου κόρης καταστροφὴ ἐπάγεται τὴν καταστροφὴν πολλῶν ἄλλων, τὴν ἀθλιότητα πολλῶν οἰκογενειῶν, τὸ ὄνειδος μεγάλης κοινωνικῆς μερίδος Ἀντὶ καλῶν καὶ τιμίων ἀνθρώπων αὕτη γεννᾷ κακούργους. Ἀντὶ στρατιωτῶν ἑτοίμων νὰ χύσουν τὸ αἷμά των ὑπὲρ τῆς πατρίδος γεννᾷ ἀνάνδρους καὶ δολοφόνους, ἑτοίμους νὰ φονεύσουν, νὰ κλέψουν, νὰ προδώσουν, νὰ καταστρέψουν τὸν πλησίον των. Ἀντὶ τέλος ἐντίμου καὶ εὐεργετικῆς διὰ τὴν πατρίδα οἰκογενείας, αὗται ἱδρύουν οἴκους ἀθλιότητος, ἐν οἷς κυοφορεῖται τὸ ὄνειδος καὶ βασιλεύει ἡ κακία.

Τὴν κόρην λοιπὸν τὴν ἀπροστάτευτον σῴζει ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ κακοῦ τὸ Ἄσυλον τῶν ἐργατίδων καὶ ὑπηρετριῶν. Ἀναπληροῖ δι' αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, τοὺς φίλους, τὴν πατρίδα. Εἶναι ὁ φύλαξ ὁ ἀκοίμητος τῆς ἠθικῆς της. Εἶναι ὁ προστάτης της ἐν στιγμῇ κινδύνου, ὁ σωτήρ της ἐν στιγμῇ ἀδυναμίας, τὸ καταφύγιον καὶ ἡ παρηγορία της ἐν στιγμῇ καθ' ἣν ἐλλείψει ἐργασίας στερεῖται τῶν πάντων.

Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐννοηθῇ ὁ σκοπὸς ὁ μέγας τοῦ Ἀσύλου τούτου καὶ νὰ ἀνοιχθοῦν καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ βαλάντια τῆς φιλανθρωπίας. Εἶναι καιρὸς νὰ ληφθῇ συντονωτέρα μέριμνα ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ παρὰ τῆς ἰδιωτικῆς μὲν πρωτοβουλίας, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τοῦ κράτους, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἀλλοῦ γίνεται, ἐκ τῶν ἰδίων των τσμείων ὤφειλον νὰ συντηροῦν ὄχι ἕν, ἀλλὰ πολλὰ τοιαῦτα Ἄσυλα. Εἶναι ἀπίστευτοι οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ προσπάθειαι, ἃς καταβάλλει τὸ Συμβούλιον τῶν Κυριῶν, ἵνα συντηρήσῃ αὐτό. Καὶ εἶναι κατόρθωμα πῶς ἐπὶ τετραετίαν ἤδη ὅλην λειτουργεῖ καὶ τοιαῦτα εὐεργετικὰ δίδει ἀποτελέσματα.

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν τὸ Ἄσυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ἐνεργεῖ νέας ἐκλογάς, δίδει δὲ καὶ λογοδοσίαν τῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας του ἐργασιῶν του. Κρῖμα ὅτι δὲν εἶσαι ἐδῶ διὰ νὰ παρευρεθῇς καὶ σὺ εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἑορτήν, καὶ νὰ δυνηθῇς νὰ σχηματίσῃς σαφεστέραν πως ἰδέαν περὶ τῆς δράσεώς του.

Θὰ ἠχόμην νὰ ἴδω προσερχομένας εἰς τὰ γραφεῖά μου, —διότι ἐδῶ θὰ γείνουν αἱ νέαι ἐκλογαί—ὄχι μόνον τὰ τακτικὰ μέλη καὶ τὰς συνδρομητρίας αἱ ὁποῖαι εἶναι ὑποχρεωμέναι νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτήν, ἀλλ' ὅλους τοὺς δημοσιογράφους, ὅλον τὸν κόσμον, τὸν ἀγαπῶντα τὸ καλὸν καὶ τὴν πρόοδον, ἵνα σχηματίσουν ἐπὶ τέλους σαφῆ τινα ἰδέαν περὶ τοῦ Ἀσύλου καὶ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἀνέλαβεν.

Ἓν προσκύνημα.

Παραπονεῖσαι, φίλη μου, διότι ἀποτόμως, ὡς λέγεις, διέκοψα τὴν περιγραφὴν τῶν ἐκ Τήνου ἐντυπώσεών μου. Ἀλλὰ ποῖος σοὶ λέγει, ὅτι δὲν θὰ τὰς συνεχίσω; Ἐὰν ἕνεκα πολλῆς ἐργασίας ἠναγκάσθην νὰ συντομεύσω τὴν τελευταίαν μου καὶ νὰ μὴ σοῦ κάμω διόλου λόγον περὶ Τήνου, δὲν ἕπεται ὅτι καὶ παρητήθην τοῦ ἀρχικοῦ προγράμματος. Φθάνουν ὅμως πλέον αἱ συγκρίσεις τῶν ναῶν καὶ αἱ συγκρίσεις τῶν θρησκειῶν.

Ἂς ἔλθωμεν εἰς πράγματα ἁπλούστερα, πεζότερα. Παρακολούθησέ μας, ἂν θέλῃς, εἰς μίαν ἐκδρομὴν ἀνὰ τὰ βουνὰ τῆς Τήνου, μὲ ἡμέραν τρικυμιώδη, ἀνεμοστροβίλων ἡμέραν, καθ' ἣν ὅλοι οἱ ἄνεμοι καὶ ὅλα τὰ στοιχεῖα εἶχον ἐπαναστατήσει ἐναντίον μας.

Φαντάσου ἐμέ, τὴν ἀδελφήν μου καὶ τὴν γνωστήν σου μοναδικὴν φίλην, ἐπὶ τριῶν ἵππων, μὲ ἐνδυμασίας ὄχι ἁμαζόνων, μὲ πίλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὄχι ὑψηλούς, ἀλλ' ἁπλούστατα μὲ τὰ καθημερινά μας φορέματα, μὲ σκλάκια μάλλινα ἀντὶ πίλων, μὲ σχοινὶ χονδροειδὲς ἀντὶ ἡνίων εἰς τὰς χεῖρας, μὲ κλιματόβεργας ἀντὶ μαστιγίων, καθημένας ἐπάνω εἰς ξύλινα σαμάρια, ἀντὶ εἰς κομψὰ ἐφίππια, μὲ τρεῖς χωρικοὺς βρακοφόρους ἀγωγιάτας ἀντὶ χρυσοφορεμένων ἱππο-κόμων καὶ ἔχεις ὅπως δήποτε ἰδέαν τῆς ἐφίππου αὐτῆς συνοδείας μας.

Ἐξεκινήσαμεν τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν, καὶ ἐκάμαμεν μίαν παράδοξον παρέλασιν διὰ τῆς πόλεως, πρὶν νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τοὺς ἀγρούς. Εἰξεύρεις μὲ πόσην περιέργειαν παρακολουθοῦνται αἱ ξέναι εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, δύνασαι δὲ νὰ φανταασθῇς πόσα μειδιάματα θὰ ἐπροκάλεσεν εἰς τὰς κυρίας τῆς Τήνου, ἡ κωμικὴ ἐκείνη ἔφιππος παρέλασίς μας. Ἀλλὰ ἠξεύρεις καὶ τὴν ἰδικήν μου συνήθειαν ὅταν ταξειδεύω. Νὰ προσπαθῶ νὰ ἀπολαμβάνω ὅσον ἠ πορῶ περισσότερον, χωρὶς νὰ προσέχω εἰς τὰ τί θὰ εἴπουν καὶ τί θὰ σκεφθοῦν οἱ ἄλλοι.

Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι εἰς τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν δὲν κατώρθωσα νὰ ἀπολαύσω, νὰ δικαιεδάσω καθόλου Ἡ ἔφιππος ἀναρρίχησίς μας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, ὅπου εὑρίσκεται ἡ μονὴ τῶν Ἑλληνίδων καλογραιῶν, ἐν τῷ μέσῳ συννέφων ὅλων κονιορτοῦ καὶ λίθων ἀπετέλεσε σειρὰν ἀληθῆ ἐναγωνίου καὶ ἐξαντλητικοῦ μαρτυρίου διὰ τὴν φίλην μου, ἡ ὁποία πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς της ἀνερριχᾶτο εἰς Ἑλληνικὰ βουνὰ ἔφιππος, ἐνῷ δι' ἡμᾶς ἦτο κοπιαστικὴ καὶ ἄχαρις.

Ἡ ἀπὸ τοῦ ὕψους θέα τῆς θαλασσίας λεκάνης μὲ τὰς ἀπέναντι βραχώδεις νήσους θὰ ἀπετέλουν γραφικώτατον θέαμα, ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ κρατῶμεν ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν κατακλυσμὸν ἐκεῖνον τοῦ κονιορτοῦ. Ἀλλ' ἀπῃτεῖτο ἡρωϊσμὸς ἀληθὴς διὰ τοιοῦτο κατόρθωμα. Φαντάσου ἕνα ὑψηλόν, ἀπότομον, χαλικόστρωτον ἀνήφορον μὲ ἔκτασιν ἄπειρον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπίσης χαλικοστρωμένην, ἐπίσης χωματοσκεπασμένην. Οὔτε ἓν δένδρον, οὔτε εἴς θάμνος, οὔτε ἓν πράσινον φύλλον πουθενά, τὸ ὁποῖον θὰ διέκοπτεν ὅλην ἐκείνην τὴν μονοτονίαν. Φαντάσου τώρα δύο ἀντιθέτους ἀνέμους πνέοντας, λυσσῶντας, μαινομένους κυριολεκτικῶς καὶ ἀνεγείροντας εἰς κάθε των πνοὴν ὁλόκληρα στακτερὰ στρώματα καπνοῦ, ὁ ὁποῖος νὰ στροβιλίζεται γύρω μας, νὰ μυκᾶται ὡς λεγεὼν θηρίων ὅλων, νὰ συρίζῃ εἰς τὰ αὐτιά μας ἀγρίους καὶ ἐκκωφαντικοὺς συριγμούς, νὰ κλονίζῃ τὰ βήματα τῶν ζώων μας, νὰ μᾶς ἁρπάζῃ τὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ τοὺς ὤμους μας, νὰ ἀνασταστόνῃ τὰ μαλλιά μας, τὰ ὁποῖα ἀνὰ δέσμας νὰ πίπτουν εἰς τὰ μέτωπα, εἰς τὰ μάτια μας, εἰς τ' αὐτιά μας, νὰ μᾶς ποτίζῃ χῶμα χονδρόν, τέλος νὰ ζητῇ νὰ μᾶς κλείσῃ ἀπὸ τὰ ταλαίπωρα τὰ πολυπαθῆ μας ζῶα, τὰ ὁποῖα ὑπομονητικά, ἀγωνιῶντα, πνευστιῶντα νὰ ἐξακολουθοῦν ἀναβαίνοντα τὰ ἀπότομα τὰ σκαλοστρωμένα ἐκεῖνα ὕψη.

Καὶ ὡς ἐπωδὸν ὅλης αὐτῆς τῆς κοσμοχαλασιᾶς νὰ ἔχω τὴν φωνήτσαν τὴν ἀπηλπισμένην τῆς φίλης μου, ἡ ὁποία εἰς κάθε τοῦ ἵππου της κλονισμόν, εἰς κάθε τῶν ποδῶν τοῦ ζώου ἐπὶ τοῦ ἀθλίου δρόμου ὀπισθοχωρητικὸν κατρακύλισμα νὰ κραυγάζῃ, διπλωμένη σχεδὸν εἰς δύω, μὲ τὸν κορμὸν κυρτωμένον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιμένω ὅτι ἡ κεφαλή της θὰ συγκρουσθῇ μὲ τὰ γόνατά της, κρατουμένη σφιγκτὰ ἀπὸ τὰ ξύλα τοῦ σάγματος καὶ ὁρκιζομένη ὅτι οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν της θὰ ἐπιχειρήσῃ τοιούτας ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἐκδρομάς.

Ὁ ἀγωγιάτης μου ἄνθρωπος καλός, εἰρηνικός, τὴν ἐλυπεῖτο τὴν *καψερὴ* ὡς μοὶ ἔλεγε μὲ τὸ τηνιακὸν ἰδίωμά του, διότι ἦταν *ντελικάτη* καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς τέτοιας κακοδρομιάς. *Καλὲ ἐκείνη θὰ τὴ 'σκόσῃ ὁ ἀέρας 'σὰν φτερὸ* μοῦ ἔλεγε, ἂν ἀφήσῃ μιὰ στιγμὴ τὸ σαμάρι. Καὶ ἐγὼ φανταζομένη τὴν αἰθερίαν αὐτὴν πτῆσιν τῆς φίλης μου, δὲν ἠμποροῦσα νὰ κρατήσω ἕνα γέλωτα νευρικόν, γέλωτα σπασμωδικόν, τὸν ὁποῖον ηὔξανον τὰ διάφορα ἐπεισόδεια τῆς παρκαδόξου ἐκείνης ἐκδρομῆς.

Ἐπάνω, ὑψηλὰ ὡς γῆ ἐπαγγελίας ἤρχισαν τώρα εἰς ἕνα ἐκ τῶν τριῶν λοφίσκων νὰ προβάλλουν οἱ τρεῖς μύλοι τὰς πτέρυγάς των, τὰς ὁποίας ὁ ἄνεμος ἐτριγύριζε μὲ τοιαύτην ὁρμὴν καὶ μανίαν, ὥστε ὁ σχηματιζόμενος ὑπὸ τῆς ταχείας κινήσεώς των κύκλος νὰ διαγράφεται εἰς τὸν ὁρίζοντα ὡς μία εὐθεῖα γραμμή. Ὄπισθεν τῶν μύλων εἶναι ἡ μονή, εἰς ἀθλίαν τοποθεσίαν, ἐν εἴδει περιτειχισμένου μικροῦ χωριοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ λευκοὶ οἰκίσκοι χωρὶς κανένα ρυθμὸν καὶ κανὲν ἀρχιτεκτονικὸν σχέδιον ἀναρριχῶνται εἰς τὴν ἀνωτάτην τοῦ βουνοῦ κορυφήν. Τίς οἶδε ὁποίας ψυχικὰς καταιγίδας, ὁποίαν τρικυμίαν ζωῆς, ὁποίαν ἀπόγνωσιν πνεύματος στεγάζουν οἱ οἰκίσκοι ἐκεῖνοι, οἱ πάλλευκοι, οἱ τὴν παρθενικὴν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ ἀγνότητα συμβολίζοντες!

ΠΑΙΓΝΙΟΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ

Β'.

Σπουδάζουσαι τὴν ἱστορίαν τῆς βαθμιαίας ἐξεγέρσεως καὶ ἐν τῷ πολιτισμῷ προαγωγῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, παρατηροῦμεν, ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐξεγέρσεως ταύτης συμπίπτουσιν ἀκριβῶς μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐξεγέρσεως τῆς συνειδήσεως ἐν αὐτῇ τῇ νηπιακῇ ἡλικίᾳ, καὶ ὅτι ἀμφότεραι ὡς ἀφετηρίαν ἔχουσι τὴν πλήρωσιν τῶν γενικῶν καὶ πρώτων τοῦ ἀνθρώπου ὁρμῶν. Αὗται πρωτίστως περιορίζονται εἰς τὰς ὑλικὰς φυσικὰς ἀνάγκας τῆς τροφῆς, τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῆς κατοικίας.

Ἀλλὰ διὰ τῆς ὑπὲρ τούτων πρώτης δράσεως τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τῆς ἀγρίας φύσεως προέκυψαν καρποφόροι ἀγροί, εὐθαλεῖς κῆποι καὶ ἐκ τῆς καλλιεργείας δὲ τῶν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἀπαιτουμένων προϊόντων τῆς φύσεως προήχθησαν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κάλλους αὐτῆς τῆς φύσεως, καὶ δι' αὐτοῦ ἐξηγέρθησαν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ὑψηλότεραι τάσεις, δι' ὧν αἱ φυσικαὶ ὁρμαὶ μετεβάλλοντο εἰς πνευματικάς Οὕτω, βαθμηδόν, ἡ ψυχὴ ἀνυψώθη ἐκ τῆς κόνεως τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν καὶ τὸ πρῶτον συνησθάνθη τὸν πρὸς τὸ ἰδεῶδες κάλλος πόθον, ἐξ οὗ ἐπήγασαν αἱ καλαὶ τέχναι. Ὁ πόθος τοῦ εἰδέναι ἔφερε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ἀνακαλύψεως εἰς ἀνακάλυψιν καὶ ἀπὸ ἐφευρέσεως εἰς ἐφεύρεσιν, τὸ δὲ οὕτως ἀφυπνισθὲν ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἀνεζήτει ἀπαταχοῦ τὴν ἀλήθειαν καὶ κατήρτισε, διὰ τῆς καταταξέως αὐτῆς, τὴν πιστήμην.

Οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ παιδός, μετὰ τὴν πλήρωσιν τῶν εἰς τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τεινουσῶν ὁρμῶν, ἐξεγείρονται βαθμηδὸν αἱ πνευματικαί, χρησιμεύουσαι ὡς βάσεις πάσης βαθμιαίας μορφώσεως καὶ τελειοποιήσεως αὐτοῦ. Ἐὰν λοιπὸν αἱ πρώτισται αὗται τάσεις τοῦ παιδὸς τοσαύτην σπουδαιότητα ἔχουσι διὰ τὴν ὅλην αὐτοῦ ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν, τότε τὸ ἱερώτατον βεβαίως ἔργον τῶν γονέων καὶ τῶν παιδαγωγῶν εἶναι ἡ προφύλαξις καὶ περίθαλψις αὐτῶν, ὅπως μὴ διαφθειρόμενοι καὶ παρεκτρεπόμενοι, ἀντὶ καρπῶν φέρωσιν ἀκάνθας. Ἐὰν δὲ τὸ παίγνιον εἶναι ἡ ἐλευθέρα ἐκδήλωσις τῶν ὁρμῶν τούτων, τότε σπουδαιότατον ἐπίσης κοθίσταται μέλημα αὐτῶν νὰ καθοδηγῶσι τὰ παίγνια ταῦτα, ὅπως καταστήσωσιν αὐτὰ ἀληθὲς μέσον δικαιαδαγωγήσεως καὶ μορφώσεως.

Ἐκ πάντων τούτων βεβαιούμεθα, ὅτι ὀρθῶς ὁ Φρόεβελ θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐλευθέρα δρᾶσις τοῦ παιδὸς ἀπεικονίζει τὰς ἐκπολιτιστικὰς ὁρμάς, αἵτινες ἀνύψωσαν ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν αἰώνων τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς ὃ νῦν ἔφθασε σχετικὸν ὕψος πολιτισμοῦ.

Ἀλλὰ πόσοι εἶναι οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ παρατηρήσωσι τὴν φύσιν τοῦ παιδὸς τοσοῦτον ἐπισταμένως, ὥστε νὰ ὦσι κατάλληλοι κριταὶ τῶν ἀνωτέρω. Πλειστάκις μὲν ἡ στοργὴ τῶν γονέων προτρέπει αὐτοὺς νὰ ἐπιτηρῶσι τὰ τέκνα των, ὅπως διὰ τοῦ χρόνου ἀνακαλύψωσιν, ἐὰν εἶχον ὡρισμένας τινὰς προδιαθέσεις καὶ κλίσεις, ἡ μήπως ἀνακαλύψωσιν ἐν αὐτοῖς ἔκτακτόν τι δώρημα ἢ καὶ μεγαλοφυΐαν. Ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἀρκοῦσι πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀνωτέρω ἀληθειῶν. Πρέπει δὲ νὰ λάβωμεν ἴσως ὑπ' ὄψιν καὶ ὅτι αἱ οὐσιωδῶς διάφοροι ἕξεις τοῦ νῦν πολιτισμοῦ ἀφ' ἑνός, καὶ αἱ πολυειδεῖς κληρονομικαὶ ἀτέλειαι ἀφ' ἑτέρου ἐτροποποίησάν πως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν τὰς ὁρμὰς τοῦ παιδός, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ εἶναι δυσδιάκριτον, ἐὰν αἱ ροπαὶ τῆς ἀνθρωπότητος δύνανται ν' ἀνευρεθῶσιν εἰς τὰς ροπὰς τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Καὶ ὅμως τὸ ὀξυδερκὲς ὄμμα τοῦ ἐμβριθοῦς παρατηρητοῦ πολλαχῶς δύναται νὰ βεβαιώσῃ καὶ ν' ἀποδείξῃ διὰ πολυειδῶν παρατηρήσεων, ὅτι ταῦτα οὐδεμίαν εἶχον ἐπίδρασιν. Διότι αἱ ἔμφυτοι ὁρμαὶ τοῦ παιδὸς ἀναφαίνονται, ἀναπηδῶσιν, οὕτως εἰπεῖν, πάντοτε καὶ ἀπαντχοῦ, ὅπου τὸ παιδίον ἀκωλύτως καὶ ἄνευ ἠθικῆς πιέσεως ἀφίεται εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ αὐτενέργειαν καὶ ἰδίως, ὅταν ἐλευθέρως δρᾷ ἐν τῇ ἐξοχῇ ἢ ἐν τῷ κήπῳ. Ἐπανέρχονται δὲ φυσικώτατα, ὡς καὶ αἱ πρὸς τροφὴν ὁρμαί, καὶ εἶναι θεμιτκαί, ὅσον καὶ ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ ἀθωότης τῆς πρώτης ἡλικίας.

Αἰκατερίνη Δασκαρίδου

"ΚΑΛΛΙΟ ΝΑ ΜΗ ΖΗΣΗ..

Ὅταν ἐγεννήθηκε τὸ μικρὸ παιδάκι,
Πρώτ' ἐγὼ τὸ δέχθηκα μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου.
Ἐμοιάζε σὰν ὥμορφου ρόδου μπουμπουκάκι
Καὶ θερμὰ τοῦ χάρισα τὰ γλυκὰ φιλιά μου.

—

Στὴ μικρὴ κουνίτσα του τὤβαλα μοιάχη
Μὲ στοργὴ τὸ κύτταξα καὶ εἶπ' ὁ λογισμός μου·
Τάχα ποιὸ τὸ δύστυχο πεπρωμένο νὰ 'χῃ
Στὴ βαθειά, στὴν ἄχαρη ἄβυσσο τοῦ κόσμου ;

—

Στῆς ζωῆς τὸ πέλαγο ποῦ θὰ ταξειδέψῃ
Ἀεράκι οὔριο τάχα θ' ἀπαντήσῃ ;
Ἢ μὲ μαῦρα κύματα μόνο θὰ παλέψῃ
Καὶ σὲ βράχο ἔρημο θὲ νὰ ναναγήσῃ ;

—

Τάχα γράψ' ἡ μοῖρά του πάντα 'φτυχισμένο
Νὰ γελᾶ, κι' ἀμέριμνο μὲ χαρὰ νὰ ζήσῃ ;
Ἢ χλωμό, περίλυπο, καταφρονεμένο
Τὴ ζωὴ μὲ δάκρυα μαῦρα νὰ ποτίσῃ ;

—

Τάχα θάν' ὁ δρόμος του στολισμένος μ' ἄνθια,
Θὰ πετοῦν τριγύρω του ψωτερὲς ἀχτῖδες ;
Ἢ σκληρὰ τὰ σπλάγχνα του θὰ κεντοῦν ἀγκάθια,
Τὴν καρδιά του ψεύτικες θὰ πλανοῦν ἐλπίδες ;

—

Ἀρά γε ὁλόχαρο θὲ ν' ἀποκοιμᾶται
Μὲ χρυσὰ ὀνείρατα σὲ δροσάτα κρίνα
Ἢ φρικτὰ στὸν ὕπνο του θὲ νὰ ξεπετᾶται
Ἀπ' τὸ κρύο τάσπλαγχνο καὶ τὴ μαύρη πεῖνα ;

—

Ἀρά γε θ' ἀγαπηθῇ ὅσο θ' ἀγαπήσῃ ;
Ἂν ποτέ του τ' ὤμορφο τὸ ξανθὸ κεφάλι
Κουρασμέν', ἀνήμπορο στήριγμα ζητήσῃ
Ἀνοιχτὴ τοῦ φίλου του θά 'βρῃ τὴν ἀγκάλη ;

—

Ἀρὰ γε θ' ἀγαπηθῇ ὅσο θ' ἀγαπήσῃ ;
Ἂν ποτὲ στὸ βίο του κάνῃ καλοσύνη
Δὲ θὰ 'ρθῇ περίστασι νὰ μετανοήσῃ ;
Δὲ θὰ τὸ πληρώσουνε μὲ ἀγνωμοσύνη ;

—

Ἀρά γε θ' ἀγαπηθῇ ὅσο θ' ἀγαπήσῃ
Ἢ θὰ μάθῃ γλήγορα τὴν πικρὴ ἀλήθεια
Πῶς μὲ δηλητήριο θὲ νὰ τόν ποτίσῃ
Ἡ ὀχιὰ ποῦ θέρμανε στὰ δικά του στήθια ;

—

Ἀχ! ἂν δοκιμάζωμε βάσανα καὶ πάθια,
Ἂν πικρὴ γνωρίζωμε πεῖνα, δυστυχία,
Ἂν τρυποῦν τὰ πόδια μας ματωμέν' ἀγκάθια
Ἡ καρδιά μας σχίζεται στὴν ἀχαριστία.

—

Τῆς πολλὲς πικρίες μου, τὸ δικό μου πόνο
Ἂν τ' ἀθῶο λουλουδο μέλλῃ νὰ γνωρίσῃ;....
Καὶ φρικτὸ τὰ γέλη μου ἕνα λόγο μόνο
Σιγοψιθυρίσανε «Κάλλιο νὰ μὴ ζήσῃ».

—

Ἄκουσεν ὁ Ὕψιστος τ' εἶπ' ὁ λογισμός μου·
Ἄπλωσε τὸ χέρι του κίβει τὸ λουλούδι·
Τυχερό, παραίτησε τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου,
Πρὶν νὰ ζήσῃ, πέθανε· ἔγειν' ἀγγελούδι.

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου Χρυσοβέργη

ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Τοῦ ἔγραψε δυὸ λόγια, πῶς ἡ Ἀγλαΐα εἶνε πολὺ ἄρρωστη καὶ τώρα τὸν περιμένει.

Δώδεκα χρόνια ζοῦν χωρισμένοι. Δώδεκα χρόνια, κλείσθηκε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μέσα. Δώδεκα χρόνια δὲν τὸν εἶδεν.

Τὰ μαλλιά της ἀσπρόμαυρα, τὸ μέτωπόν της ρυτιδωμένον. Τὰ δάκτυλά της πλέκουν γρήγορα, πτερωτὰ καὶ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτιά της, ποῦ τώρα ξεθώρισαν, ὡπλισμένα μὲ τὰ γυαλιὰ ἀκολουθοῦν τὴς βελόνες.

Μαῦρο τὸ φόρεμά της· μαύρη καὶ ἡ καρδιά της.

Τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ πλησίον της, τῆς δεικνύει τὸν Κεράτιον κόλπον γαλήνιον.

Πάντοτε, ὅταν βλέπῃ τὰ μεγάλη σκάφη νὰ ἐξαπλώνωνται ἥσυχα καὶ ἀμέριμνα εἰς τὴν λείαν ἐπιφάνειαν τοῦ λιμένος, ψιθυρίζει :

— Ἡ θάλασσα ἡ ἄπιστη, ποῦ σηκώνει θερὶα κύματα ἢ σείεται ἐλαφρά, ἔχει λιμάνια ἀκύμαντα· μὰ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἄχ, δὲν ἔχει.

Κτύπησε τὸν ἑσπερινὸ ἡ καμπάνα τοῦ πατριαρχείου, ἡ κ. Πουλχερία πετάχθηκε τρομαγμένη καὶ ξέχασε νὰ κάμῃ, ὅπως πάντα τὸ σταυρό της.

Ἔφυγαν δυὸ τρεῖς βελονιὲς ἀπὸ τὴν κάλτσα της καὶ ἡ ματιά της καρφώθηκε στὴ θάλασσα καὶ κατόπι ξεκαρφώθηκε μὲ βία καὶ καρφώθηκε στὴ θύρα τοῦ δωματίου

Δοκίμασε νὰ ξαναπλέξῃ, μὰ τὰ δάκτυλά της ἔτρεμαν καὶ δὲν τὸ κατώρθωσεν. Ὁ Μαυρίκος, ὁ γάτος της ἔπαιζε, μὲ τὸ κουβάρι της.

Κτύπησε ἡ θύρα, ἡ κ. Πουλχερία πετάχθηκε καὶ βρέθηκε στὸ πόδι.

Ἐπλησίασε τὸν καθρέπτη.

— Θεέ μου, τί ἄσχημη! Χλωμή, λιγνή, ζωντόνεκρη.

Διώρθωσε λιγάκι τὰ μαλλιά της· ἡ γυναῖκα αὐτὸ δὲν τὸ λησμονεῖ καὶ στὴν πειὸ κρίσιμη στιγμὴ τῆς ζωῆς της καὶ συμμάζεψε τὸ κουβάρι της ποῦ ὁλόκληρο τὸ ξετύλιζεν ὁ Μαυρίκος.

Ἀκούσθηκαν βήματα.

Ἡ καρδιά της κτυποῦσε δυνατά· ὅσῳ τὰ βήματα πλησίαζαν, τόσῳ οἱ παλμοὶ πλήθαιναν.

Ἐμβῆκεν ἕνας κύριος μὲ μιὰ μεγάλη κοιλιά, παχύς, ροδοκόκκινος, καλοξυρισμένος καὶ κρατοῦσε στὰ χέριά του κυλινδρικὸν πίλον.

Ἡ κ. Πουλχερία, τοῦ ἔτεινε τὸ παγωμένο χέρι της.

Τὰ μάτιά της ἔστραψαν.

— Ναί, ὁ Μάρκος δὲν εἶνε ἀδύνατος σὰν σκελετός μὰ 'γήρασε καὶ 'κεῖνος, ἄσπρισαν τὰ μαλλιά του καὶ τὰ μουστάκιά του.

Ἐκεῖνος, πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ φίλησε.

Δυὸ μεγάλα δάκρυα κυλίσθηκαν στὰ παχειὰ κατακόκκινα μάγουλά του.

Μὲ φωνὴ βραχνή, ἡ ὁποία διεκόπτετο ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἐψιθύρισεν :

— Πουλχερία, μὲ συγχωρεῖς ;

Ἐκείνη τὸν συνεχώρησεν, ὅπως συνεχώρησε πρὸ ὀλίγου τὸν Μαυρίκο, ποῦ ἐξετύλιξε τὸ κουβάρι της.

Τί στενοχώρια! δὲν ἔχουν τίποτε νὰ ποῦν.

Πόσα ἔλεγαν ἄλλοτε σκυμμένοι σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο.

Πρὶν νὰ ξημερώσῃ ἡ μαύρη μέρη, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κ. Μάρκος ἔφυγε διὰ τὴν Εὐρώπην, μὲ τὴν διδασκάλισσαν τῆς κόρης του.

Δώδεκα ἔτη ἔλειπε· δώδεκα ἔτη ἡ κ. Πουλχερία ἔζησε ζωντόνεκρη στὸ παραθαλάσσιο αὐτὸ σπίτι, δώδεκα ἔτη ἔκλαιε κρυφά, διὰ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ ἡ κόρη της ἡ ἀσθενική.

— Καὶ ἡ κόρη μας ; ἐψιθύρισε μὲ στενοχωρίαν ὁ παχὺς ἄνθρωπος.

— Ἡ κόρη μας ;

Τώρα δάκρυα χονδρὰ σὰν βροχή, ἄφθονα, ἔβρεξαν τὸ πρόσωπον τῆς κ. Πουλχερίας.

— Ἡ κόρη μας, δὲν εἶνε καλά.

Σηκώθηκε καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Σ' ἕνα δωμάτιον εὐρύχωρον, μὲ τοίχους παχεῖς σὰν τοίχους φυλακῆς, μὲ δικτυωτὰ πυκνὰ ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ κόρη του, ἡ κόρη των.

— Ἀγλαΐα ;

Ἄνοιξε τὰ βαρειὰ βλέφαρά της ἡ ἄρρωστη μὲ κόπον. Ἀλλὰ τὰ ξανκέκλεισε, διότι τὴν ἐστενοχώρησε τὸ φῶς τὸ ἄπλετον

Χλωμὴ σὰν ἁγιοκέρι καὶ μὲ πρόσωπο λυωμένο ἐχαμογέλασε καὶ φάνηκαν τὰ δόντια της μαῦρα καὶ τριμμένα.

— Ὁ πατέρας σου, παιδί μου.

Τὸ μειδίαμα ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χείλη της.

Ὁ κ. Μάρκος ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐγλυκοφιλοῦσε.

— Μὲ γνωρίζεις, Ἀγλαΐα μου ;

— Ναί· ἡ μητέρα ὅταν παραλαλοῦσε στὴν ἀρρώστεια της, πάντα ἀνέφερε τὄνομά σου.

Γέλασε ἕνα γέλοιο περιπικτικό, ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ γύρισε ἀπὸ τἄλλο τὸ πλευρό.

Ἡ κ. Πουλχερία τὸν ἔσυρεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου.

— Μάρκο, μὴν νομίσῃς ὅτι ἔμαθα τὴν κόρη σου νὰ σὲ καταρᾶται καὶ νὰ σὲ μισῇ Μὰ ἔγεινα νευρική. Καὶ ἐνῷ ὅταν ἤμην καλά, σ' ἐζωγράφισα μὲ τὰ καλλίτερα χρώματα, ἅμα μοῦ ἤρχετο ἡ κρίσις, φαίνεται ὅτι ἔλεγα μερικὰ πικρὰ πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ κόρη μας ἐπρόσεξε περισσότερον ἀπὸ τὰ λόγια τὰ δικά μου. Μ' ἐννοεῖς !

— Ναί

Τὸ ρολόγι τῆς μεγάλης σχολῆς ἐκτύπησε πέντε ὥρας, ὁ κ. Μάρκος ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ Ἦτο ἡ ὥρα ποῦ ἔβγαζε τὴν κυρία του—διότι τώρα εἶχεν ἄλλην σύζυγον καὶ ἄλλα παιδάκια—στὸν περίπατο.

— Αἴ, μὲ συγχωρεῖς Πουλχερία :

— Σὲ συγχωρῶ.

Ἔφυγε κατευχαριστημένος, διότι φέρθηκε σὰν ἄνθρωπος μὲ πολὺ καρδιά, ἀφοῦ πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ μεταπατήσῃ, διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἄρρωστη κόρη του.

Ἐνῷ ἔφευγεν, ἀνέπνευσε ἐλεύθερα καὶ εἶπε:

— Μὰ πταίει ἡ Πουλχερία. Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶχεν ἀνάγκην καθαροῦ ἀέρος, περιπάτου, καὶ ἐκείνη ἔζησε δώδεκα τώρα χρόνια κλεισμένη σὰν σπιτόγαττα Τέτοια ἦταν πάντα. Δὲν ἀγαποῦσε τὸν περίπατο. Ἀλλοίμονον, οὔτε ἡ μητρικὴ στοργή, δὲν μπόρεσε νὰ ξερριζώσῃ τὰ κακά της φυσικά.

Σκούπισε τὸν ἵδρω του καὶ πήδηξε γρήγορα μέσα στὸ κάτκι, ποὺ τὸν ἐπερίμενεν ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου.

Γλύστρησε τὸ κάτκι, ἐχοροπήδησε λιγάκι ἐνῷ περνοῦσε τὰ μεγάλα κύματα ποῦ ἐσήκωσε τὸ βαποράκι τῆς γραμμῆς ποῦ πέρασε πρὸ ὀλίγου καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ τὸ τσιγάρο του, Ἡ συγγνώμη, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκαν, πολὺ τὸν ἐχαροποίησε.

Σὲ δρὸ διαφορετικὰ παράθυρα ἦταν δρὸ γυναῖκες καὶ τὸν ἔβλεπαν μὲ ματιὰς διαφορετικάς.

Ἡ κόρη του, ἔβηχε, ἔβηχε, ἔβηχε καὶ γελοῦσε, ἐνῷ ἔβλεπε τὸν πατέρα της ξαπλωμένο καὶ τὸ ἐξησθενημένο πνεῦμά της, τίποτε δὲν συλλογίζουνταν.

Ἡ κ. Πουλχερία, τὸν ἔβλεπε καὶ ἔλεγε.

— Πῶς ἡ συγγνώμη τὴν ὁποίαν δίδει κανείς, εἶνε πολὺ γελοῖο πρᾶγμα.

Πῶς τὸν συγχώρησα, ἦλθε πίσω ἡ ἀδικοξοδευμένη νεότης μου, ἡ Ἀγλαΐα μου ἔγεινε πάλιν ὑγιὴς καὶ ροδοκόκκινη;

Ἡ κ. Πουλχερία, ἡ ὁποία συχνὰ δὲν γελᾷ, ἐγέλασε τώρα καὶ ἐκείνη, ὅταν εἶδε μέσα στὸ κάτκι τόσῳ χαρούμενο τὸν κ. Μάρκο, διὰ τὴν συγγνώμην, τὴν ὁποίαν ἔλαβε. Τὸ γέλοιο τῆς μητρὸς καὶ τὸ γέλοιο τῆς κόρης ἀπετέλεσαν μιὰ παράξενη συμφωνία σπαρακτικὴ μέσα στὸ σκοτεινὸ καὶ ἤρεμο-ἤρεμο καὶ μεγάλο Φανναρριώτικο σπίτι. Ὁ γείτονας ὁ δεσπότης, ὁ ὁποῖος ἐπότιζε μόνος του τὰ λουλούδια του, πετάχθηκε τρομαγμένος καὶ σταυροκοπήθηκε, διότι ποτὲ μὰ ποτὲ δὲν ἄκουσε δώδεκα τώρα χρόνια γέλοια στὸ σπίτι τῆς ζωντόνεκρης.

Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐκλογὴ ὡς Νέου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν τοῦ κ. Προκοπίου Οἰκονομίδου ἐνεποίησεν εἰς τὸν ἁπανταχοῦ Ἑλληνισμὸν ἀρίστην ἐντύπωσιν.

Ὁ νέος Μητροπολίτης συγκεντροῖ ἐν ἑαυτῷ ὅλα τὰ χαρίσματα καλῆς φύσεως καὶ ὑψίστης ἐπιστημονικῆς μόρφωσεως, ἐπὶ πλέον δὲ ἀβρότητα τρόπων καὶ πνεῦμα ρέπον φύσει πρὸς τὴν πρόοδον.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου πρωθιεράρχου εὗρεν ἀντάξιον διάδοχον τοῦ ἀοιδίμου Γερμανοῦ, ὅστις ὄχι μόνον τὸ ἔργον ἐκείνου θέλει ἐπαξίως συνεχίζει, ἀλλὰ καὶ νέας ὁδοὺς θέλει τάμει πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ὑψίστων καθηκόντων, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀνέλαβε.

Ὁ γνωστὸς καὶ δικπρεπὴς ἱεροκῆρυξ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ Εὐ. Καββαθᾶς διερμηνεύων τὰ πρὸς τὸν Σεβάσμιον Πρωθιεράρχην αἰσθήματα ἑαυτοῦ καὶ τοῦ κλήρου προετίθετο νὰ προσαγορεύσῃ αὐτὸν δι' ὀλίγων θερμῶν λέξεων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας.

Ἐκ τοῦ λογιδρίου αὐτοῦ, τοῦ μὴ προσφωνηθέντος, ἕνεκα βραδύτητος τῆς τελετῆς μετκφέρομεν ἐνταῦθα μίαν περικοπήν, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀγάπη ἣν ὁ κλῆρος τῶν Ἀθηνῶν τρέφει πρὸς τὸν νέον ποιμενάρχην του.

. . . . . .

«Εἰς τὸν εὐγενῆ τοῦτον καὶ ἐθνωφελῆ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνα, πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους; εὑρήσεις εἰλικρινεῖς συνεργάτας, μάλιστα δὲ ἐκείνους, οὓς ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἕδρας πρὸς τοῦτο παρεσκεύασας, ἐμφυσήσας εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν, ὃν Σύ αὐτὸς διδαχθεὶς ἔτρεφες ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς φιλτάτης. πατρίδος θεῖον ἔρωτα, ὑφ' οὗ διαθερμανθέντες οὐδέποτε ἐγκαταλείψουσι! Σε, φιλοπόνως ἐργαζόμενον ἐν τῷ μυστικῷ τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνιν.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Εἶναι παράδοξος ἡ ἀξιαΐδιαιτέρας προσοχῆς καὶ σημερινὴ περίοδος τοῦ συρμοῦ, ἡ τείνουσα νὰ ἀκολουθῇ τὰ Ἀγγλικὰ καὶ ὄχι πλέον τὰ τῆς γαλλικῆς ἐπινοήσεως δημιουργήματα.

Εἰς τὰ φορέματα τοῦ περιπάτου, τῶν καθημερινῶν ἐπισκέψεων παρατηρεῖται ἡ ἐπικράτησις τοῦ ἁπλοῦ, τοῦ ἀπερίττου, τῶν μονοτόνων καὶ σκοτεινῶν χρω-

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ἀλλ' ἐὰν αὕτη ἐξωργισμένη καὶ δυστυχὴς πλανᾶται διηνεκῶς περὶ ὑμᾶς καὶ τὴν σύντροφόν σας, κατοπτεύουσα πᾶν βῆμά σας, πᾶσαν λέξιν σας, καὶ ἐπικαλουμένη ἐφ' ὑμῶν τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐπιόρκου! Ἀ! εἶναι φρικτόν! Τέκνον μου, τηρήσατε τὸν ὅρκον σας!

— Πῶς ; αὐτὸ ἀποκαλεῖτε ἡσυχίαν βίου ;

— Ναί, διότι, τίς γνωρίζει πότε ἄρχεται δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἡ αἰωνίως εὐτυχής, ἣν οὐδὲν ταράσσει, οὔτε δάκρυα, οὔτε κραυγαί, οὔτε ἀπηχήσεις ἐλέγχου ; ἡ ἀμεταπτωτος εἰρήνη ἡ ἄνευ ἐπαύριον ; μετὰ ἔν ἔτος ! μετὰ ἕνα αἰῶνα ;

Ὁ ἱερεὺς ἠγέρθη, ἀδυνατῶν νὰ εἴπῃ πλειότερα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξήρχετο τῆς μεγάλης θύρας τοῦ Τελάγγ, διευθυνόμενος πρὸς τὰ ὄρη.

Ὁ Πατρίκιος αὐθημερὸν ἔγραψε τὰ ἑξῆς πρὸς τὴν Εὐγενίαν.

«Μοὶ ζητεῖτε τὴν γνώμην μου ; Σᾶς συμβουλεύω νὰ δεχθῆτε τὸν Κεμενέφ. «Πῶς! διστάζετε πρὸ τοῦ μέλλοντος ὅπερ ἀνοίγεται ὑμῖν ; Τίς ἄλλος ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ σᾶς παράσχῃ πᾶν ὅ,τι ὁ πρίγκηψ προσφέρει ὑμῖν ; Μετ' αὐτοῦ θὰ ἦσθε εὐτυχής. Σᾶς ἀγαπᾷ μετ' ἀφοσιώσεως, καὶ ἐγὼ ὑπερβαλλόντως κολακεύομαι αὐτόν. Εἴθε αἱ εὐχαὶ τοῦ πιστοῦ φίλου νὰ ἐπιρρώσουν τὴν εὐτυχίαν σας».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη κατέληγε μὲ εἴκοσιν ἄλλας γραμμάς, διαλαμβανούσας περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Πατρικίου, τῶν ἐργασιῶν τοῦ Τελάγγ, καὶ τῆς ὑπάρξεως κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ πατρὸς Χρυσοστόμου

Ἀναγνούσασα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἡ Εὐγενία συνέπτυξεν αὐτὴν λυσσωδῶς μεταξὺ τῶν δακτύλων της, ἀναφωνοῦσα ; Ὁ ἀχάριστος ! Ὁ τυφλός ! οὐδ' ἀναφέρει κἂν ὅτι μὲ ἠννόησε· θὰ ὑπακούσω· θὰ συζευχθῶ τὸν πρίγκηπα, καὶ τώρα κρίνω ἀνωφελὲς νὰ τῷ ἐπιδάλλω τὴν ποινὴν τοῦ ἑνὸς ἔτους· ἐὰν ὀφείλω ν' ἀπαλλαγῶ σκληρᾶς ἀναμνήσεως; τὸ ταχύτερον θὰ ἦναι καὶ τὸ καλλίτερον.

Ἐναντίον τῆς ὑποσχέσεως, ἣν ἔδωκεν ὁ πρίγκηψ τῇ Εὐγενίᾳ, τοῦ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται σπανίως εἰς Πομεύρᾶς, οὐδ' ἑβδομὰς παρήρχετο ἄνευ ἐπισκέψεώς του εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ πύργου. Ὅταν δὲ ἡ Εὐγενία ἀνέμνησεν αὐτῷ, ὅτι ὤφειλε νὰ ταξειδεύσῃ εἰς Ρωσσίαν, ἀπήντησε· τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ἔλθητε μετ' ἐμοῦ· πρὸς τί ν' ἀναμείνω ἓν ἔτος, ὅτε ἤδη μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχω ἀναμείνει ἕνα αἰῶνα ! Τί θὰ κερδίσητε νὰ εἶμαι δυστυχὴς μέχρι τοῦ προσεχοῦς χειμῶνος ;

Περὶ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως, μετὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Γοδερρουᾶ, ὁ πρίγκηψ ἔμαθε παρὰ τῆς μνηστῆς του ὅτι ἡ εὐτυχία του δὲν ἀνεβάλλετο ἐπὶ πλέον. Ἔμελλον τροοῦντες αὐτὸ μυστικόν, νὰ τελέσωσι τοὺς γάμους των εἰς Πομεύρᾶς, καὶ ν' ἀπέλθωσιν ἀμέσως εἰς Πετρούπολιν, ἔνθα πομποδῶς θὰ ἐώρταζον τὴν ἄφιξιν της νεαρᾶς πριγκηπίσσης ! Ἀλλ' ἡ μήτηρ Σωβὰλ ἀντέπραξεν εἰς τὰ σχέδιά των· ἐπιτηδείως ἐνεργήσασα διά τινος Παρισινοῦ βέπορτερ μετέδωκεν αὐθωρεὶ εἰς Παρισίους τὴν εἴδησιν τοῦ μέλλοντος γάμου, ὅστις κατέστη τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς συνομιλίας. Τότε ὁ Γοδερρουᾶ ἀνέζησεν εἰς τὰ πνεύματα πάντων· Ἐσπέραν δέ τινα ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ὄπερας, καὶ ἐν τῷ θεωρείῳ τοῦ Διευθυντοῦ ἐρρίφθη ἡ ἰδέα τῆς ἀναπαραστάσεως τοῦ «Κωνσταντίνου», ἐπὶ τῇ παραδόξῳ ἐλπίδι ὅτι ἡ κυρία Κεμενὲφ ἠδύνατο ν' ἀναλάβῃ τὸ μέρος τῆς πριγκηπίσσης Ἀδοσίδου, ὅτε καὶ αἱ εἰσπράξεις τῆς Ὄπερας θὰ ἦσαν μυθώδεις Ἀλλ' οὐδὲ τοῦ Κεμενὲφ ἐρείσθησαν· ἐπαρουίασσαν αὐτόν, ὡς μέγαν δαμαστὴν ἄρκτων, ἀκατάβλητον οἰνοπότην ἐδι-

ματισμῶν, τῆς στιρεοτύπου ζακέτας καὶ τῶν φορεμάτων Tailleur, τὰ ὁποῖα ἔρχονται κατ' εὐθεῖαν ἐξ Ἀγγλίας.

Αἱ Παρισιναὶ μόλις ἀποτολμοῦν νὰ φανοῦν Παρισιναί, ἀκολουθοῦσαι τοὺς ἀναγεννωμένους συρμοὺς τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου XIII, XIV καὶ XV εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα καὶ εἰς τὸς συναναστροφάς.

Διὰ τοῦτο καὶ οἱ πῖλοι μὲ τοὺς ὑψηλοὺς τεπείδες, καθαρῶς Ἀγγλικῆς ἐπινοήσεως, ἐπικρατοῦν ἐφέτος, φερόμενοι μέχρι τῶν ὀφρύων καὶ τὰ λευκὰ γάντια καταργοῦνται σχεδόν, ἵνα ἀντικαταστηθοῦν ἀπὸ τοιαῦτα ἐκ φαιοῦ δέρματος Chevreau καὶ τὰ μικρὰ κομψοτεγνικὰ manchon θὰ ἀντικαταστηθοῦν ἀπὸ μεγάλα, τεραστίων, ὡς λέγουν διαστάσεων, καὶ τὰ ἐσώρρουχα εἶναι ἐκ λινοῦ στερεοῦ μᾶλλον ἢ ἐκ μετάξης καὶ βατίστας.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι καθαρῶς γαλλικὸν καὶ ὡς ἐπινόησις καὶ ὡς ἐκτέλεσις καὶ τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι πάντοτε τοῦ συρμοῦ δι' ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ κόσμου εἶναι ἡ νέα δι' ἠλεκτρισμοῦ δερματικὴ δίαιτα, δι' ἧς ἐξαλείφονται αἱ ρυτίδες καὶ περιμαζεύονται καὶ συσφίγγονται αἱ πλαδαραὶ διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, καθιστάμεναι τοῦ προσώπου σάρκες. Εἶναι τοῦτο ἐπινόησις τοῦ δερματολόγου κ. L. Merigot, ἐπινόησις εὐεργετικὴ βεβαίως, ἀφοῦ τόσαι γυναῖκες καὶ πέραν τοῦ πεντηκοστοῦ ἔτι τῆς ἡλικίας των ἔτους φαίνονται παρακάμψασαι τὸν σκόπελον τοῦ γήρατος.

Τὴν διὰ τῆς ἠλεκτρικῆς μηχανῆς δίαιταν ταύτην ἀναλαμβάνει καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ Νίκης κ. Κλάρα Στίνη, ἀποδίδουσα μετὰ δίαιταν ἡμερῶν τινων μόνον τὴν ἐκλιποῦσαν ἀπὸ τοῦ προσώπου ἀνθηρότητα, στερεοποιοῦσα τὰς σάρκας, ἐξαφανίζουσα ὡς διὰ μαγικῆς δυνάμεως τὰς ρυτίδας τὰς ἀηδεῖς τοῦ λαιμοῦ διπλώσεις καὶ ἐξαφανίζουσα πᾶσαν ἀσχημίαν.

Φιλόκαλος.

ΜΕΓΑ
ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΜΑΚΑΡΟΝΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΤΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ
Ὁδὸς Κολοκοτρώνη ἀριθμὸς 22

Ἡ μακαρονάδα εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν προσφιλὲς φαγητὸν τῶν μεσημβρινῶν λαῶν. Μακαρονάδες, σοῦπες, πιλάφια εἶναι τὸ σύνηθες ἄρτυμα τοῦ κρέατος, πολλάκις δὲ καὶ ἀναπληροῖ αὐτὸ διὰ λόγους οἰκονομικούς. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ τόσον νόστιμα καὶ θρεπτικὰ φαγητὰ ἀποτυγχάνουν, ἐὰν αἱ πάσται, ἐξ ὧν κατασκευάζονται δὲν εἶναι πρώτης ποιότητος.

Τὸ ἀτμοκίνητον μακαρονοποιεῖον τοῦ κ. Γρ. Κωνσταντοπούλου κατασκευάζει πάστας πρώτης ποιότητος μὲ ἄλευρα ρωσσικὰ τὰ μόνα εἰδικὰ διὰ μακαρόνια. Καὶ δὲν εὑρίσκει τις μόνον πάστες εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐκλεκτὰ ρύζια καὶ ἔλαια καὶ τυρία καὶ καφφέδες καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῶν ἀποικιακῶν, ὥστε νὰ γίνεται ἀληθὴς συναγωνισμὸς μὲ τὰ μεγαλήτερα τῆς πόλεώς μας ἐδωδιμοπωλεῖα, διότι καὶ αἱ τιμαί του εἶναι λογικαὶ καὶ ἡ ὑπηρεσία πρόθυμος.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὁ κ **Φωστήρας** ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑποδηματοποιείου τῶν Κυριῶν ἐπὶ τρίμηνον σπουδάσας ἐκ τοῦ σύνεγγυς εἰς τὰ Μέγιστα τῶν Παρισίων Ἐργοστάσια καὶ τελειοποιήσας τὴν δύσκολον τέχνην τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑποδημάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ ἄνετον βάδισμα, κατώρθωσε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀρχαῖον Λόγιον, «καὶ Βῆμα ποδὸς καὶ γέλως ὀδόντων κ τ.λ.

Ποία Κυρία ἢ Δεσποινίς, καλαίσθητος δὲν θὰ παραγγείλῃ ἐφέτος τὰ ὑποδήματά της εἰς τὸ τελείως ὠργανισμένον Ἐργοστάσιον τῶν Κυριῶν τὸ ἄνωθεν τοῦ Καταστήματος τοῦ κ. Φωστήρα. Ὅτι δήποτε δέρμα καὶ ὅτι δήποτε σχῆμα ἂν ζητήσῃ τις θέλει εὕρει εἰς πλουσιωτάτην συλλογήν.

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κ.κ. συνδρομηταὶ καὶ συνδρομήτριαι οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ὅτι ἀποστέλλεται εἰδικὸς εἰσπράκτωρ πρὸς εἴσπραξιν τῶν καθυστερουμένων. Παρακαλοῦνται δὲ ὅπως εὐαρεστούμενοι καταβάλλουν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τὴν μικρὰν ὀφειλήν των, ἵνα μὴ διὰ τῆς χρονοτριβῆς αὐτοῦ ὑποβαλλόμεθα εἰς μεγάλας δαπάνας.

ΕΛΕΝΗ ΓΟΡΤΥΝΙΟΥ (πρώην Πετρῆ)
ΜΟΔΙΣΤΑ

Κομψότης, καλαισθησία, στερεότης καὶ εὐθηνία ἀνεπίδεκτος συναγωνισμοῦ εἶναι οἱ τίτλοι τῆς κ. Γορτυνίου.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λυκαβητοῦ ἀριθ. 11 κατάστημά της θὰ εὕρωσιν αἱ ἀναγνώστριαί μας τὴν κ. Γορτυνίαν, ἧς ἡ περὶ τὸ κόπτειν τέχνη φημίζεται ὡς αἱ φιλόκαλοι καὶ καλαίσθητοι Κυρίαι καὶ δεσποινίδες πελάτιδές της μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὁμολογοῦν.

Δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν.

πλασίασαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑκατομμυρίων του, καὶ περιέγραψαν αὐτόν, ὑφ' ὅλας τὰς φάσεις τοῦ ἀτόμου καὶ βίου του. Κατέληξαν δὲ τέλος εἰς τοὺς μακρυνοὺς συγγενεῖς τοῦ Γοδεφρουᾶ, τοὺς μέλλοντας νὰ κληρονομήσουν τὴν περιουσίαν τῆς Εὐγενίας μετὰ τὸν δεύτερον γάμον της.

Μόνον περὶ τοῦ Ὁ—Φάρελ οὐδεὶς ἐγένετο λόγος. Οὗτος ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἐπληροφορήθη τὴν προσεχῆ τέλεσιν τῶν γάμων, καὶ ἡ ὑπακοὴ τῆς Εὐγενίας εἰς τὴν συμβουλήν του μυχίως ηὐχαρίστησεν αὐτόν, ἀλλ' ἐξ ἄλλου δριμὺν ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ πόνον, διότι ἡ Εὐγενία ἀπέφυγε ν' ἀκοινώσῃ αὐτῷ τὴν ἀπόφασίν της ἀπ' εὐθείας. Καὶ ἐπήρχετο αὐτῷ ἡ ἰδέα νὰ σπεύσῃ πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τῇ εἴπῃ : ἄφες τὸν Κεμενὲφ καὶ ἔλα μαζῆ μου, ἀκολούθησέ με εἰς τὴν ἔρημον ἐν ᾗ ζῶ πλήν, αἱ συνέπειαι τοῦ δοθέντος ὅρκου του ἠμπόδιζον τὴν ἀπόφασίν του.

Ἐν τούτοις ὁ Συμβολαιογράφος τοῦ χωρίου συνέτασσε τὸ γαμήλιον συμβόλαιον, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς μητρὸς Σωβλ θριαμβευούσης, διότι δύο κωδίκελλα παρεισέρρυσαν ἐν αὐτῷ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις της : Σημαντικὴ ποσγαμιαία δωρεά, εἰς τὴν μνησίν της, καὶ σεβαστὴ σύνταξις εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς, ὅπερ τὴν ἀπήλλασσε πάσης οἰκονομικῆς ἐνοχλήσεως ἐν τῷ μέλλοντι.

Ὀκτὼ πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρας, οἱ μελλόνυμφοι, οἱ μάρτυρες, ἡ μήτηρ τῆς μελλούσης πριγκηπίσσης, καὶ ὁ Συμβολαιογράφος τοῦ Πομεῦρᾶς ἐκάθηντο περὶ τὴν τράπεζαν τῆς αἰθούσης, ἵνα ἀναγνωσθῇ καὶ ὑπογραφῇ τὸ Συμβόλαιον τοῦ γάμου. Ὡραῖος τοῦ Ἀπριλίου ἥλιος ἐλάμπρυνε τὴν σκηνήν. Ἡ Εὐγενία, ὠχροτάτη, συγκεκινημένη προφανῶς, ταραχωδῶς ἐκινεῖτο ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ αὐτῆς καὶ προσήλου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ τάπητος Τὴν πρωΐαν ἐπὶ μικρὸν περιδιαβάσασα ὑπὸ τὴν δενδροστοιχίαν τῶν δρυῶν, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν σκιὰν ἑνὸς ζῶντος, καὶ τὸ φάσμα ἑνὸς νεκροῦ. Ἀλλ' ἀνεξηγήτως πρὸς τὸν νεκρὸν μᾶλλον ἐστρέφοντο αἱ σκέψεις της· τῇ ἐφαίνετο ὅτι τῇ ὡμίλει μετὰ τοῦ τρυφερῶς πατριοῦ ἐκείνου ὕφους του, βεβαιῶν αὐτὴν ὅτι δὲν τὴν ἐκάκιζεν. Ἑτοίμη δὲ νὰ χαράξῃ ἅπαξ ἔτι τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ὅπερ ἔμελλε νὰ ἐγκαταλίπῃ δι' ἕτερον ξενικόν, προσεβλεψε θλιβερῶς τὸ ὁρίζοντα, καὶ τὰ πρὸ αὐτῆς ἐκτυλισσόμενα πάλλευκα ὄρη.

— Χαῖρε νεκρέ ! χαῖρε ζῶν ! ἐψιθύριζεν οὐδόλως προσέχουσα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Συμβολαίου· χαῖρε, πᾶν ὅ,τι ἐγνώρισα, πᾶν ὅ,τι ἠγάπησα ! Τὸ ἄγνωστον μὲ καλεῖ . . . ὁ Θεὸς ἂς λάβῃ οἶκτον δι' ἐμέ !

. . . . . .

— Οὐδεμίαν παρατήρησιν προβάλλετε εἰς τὴν σύνταξιν ταύτην; ἠρώτησεν ὁ Συμβολαιογράφος περαιώσας τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἀπομάσσων τὸν ἱδρῶτα τοῦ μετώπου του, διότι πρώτην καὶ ὑστάτην ἴσως φορὰν ἐν τῷ ὑπηρεσιακῷ βίῳ του ἔγραφε τοιαύτας πομπώδεις λέξεις, τίτλους πριγκήπων, ἀνακτόρων, καὶ ἑκατοντάδων χιλιάδων ῥουβλίων.

Ὁ Κεμενὲφ προσέκλινε θριαμβεύων, ἐνῷ ἡ Εὐγενία ἐσίωπα.

Ὁ Συμβολαιογράφος, σκεφθεὶς τὸ κέρδος τῆς ἡμέρας ἐκείνης, εἶπε τῇ Εὐγενίᾳ, χαιρετῶν αὐτήν : Ἐὰν ἡ μελλόνυμφος εὐαρεστῆται, ἂς ὑπογράψῃ.

Ὁ πρίγκηψ ἠγέρθη, ὅπως αὐτὸς λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ προσφέρῃ τὴν γραφίδα εἰς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του, ἀλλ' ὑπάρχουσιν εὐγενεῖς προθέσεις, αἵτινες στοιχίζουσιν ἀκριβά. Βυθίζων τὴν γραφίδα ὁ πρίγκηψ εἰς τὸ λίαν πεπληρωμένον μελανοδοχεῖον, ἐκηλίδωσεν ἀπροσέκτως τὸν δάκτυλον αὐτοῦ· ἡ Εὐγενία παρατηρήσασα τὴν κηλίδα ταύτην ἔρρηξεν ὑπόκωφον κραυγήν, καὶ ἐπανέπεσεν λιποψυχοῦσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Πρᾶγμα δὲ παράδοξον ! καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ της ἡ ὑπ' οὐδενὸς ἐπηρεαζομένη κατελήφθη ὑπὸ τρόμου εἰς τὴν θέαν τοῦ μελανωθέντος δακτύλου. Ὁ πρίγκηψ ἐξεπλάγη πῶς μικρὰ ἀδεξιότης ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ τοιαύτην ἐντύπωσιν καὶ προσεπάθει ν' ἀπαλείψῃ τὴν κηλίδα ἀπὸ τοῦ δακτύλου του, ἐνῷ ἡ Εὐγενία ἐγερθεῖσα καὶ κλονουμένη διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν.

(Ἀκολουθεῖ).